

Bella terra, bella gent

Josep Carner

A una font, en la nit

¿Per què et planys, i mortifiques
el dolcíssim infinit,
oh la font, tu que somiques
i potser d'un mal petit?

¿És que enyores tes estones
d'ignorant universal
dins l'espluga que abandones,
orba entranya maternal?

¿Et fa por l'aura gelada
que escabella el teu encís,
o bé et punxa l'estelada
reflectida a l'aiguadís?

Qui sap mai si, tota enveges
i escarnida de l'estrany,
com ma vida somiqueges,
mesquineta i amb afany.

iAh, qui fos les serralades,
mar, ni un dia sota peu,
arbre d'ales encantades,
astre, lluny de tot arreu!

Oh la font, tu que llangueixes,
oh germana, vulgues dir
si has plorat perquè existeixes
o d'a penes existir.